

HEPSİ BİZİM İÇİN Mİ?

Ali NAYAN

Etkinliğe gelmeden önceki halimi hatırlıyorum. Otobüsteydim ve kafamda bin bir türlü sorun dolaşıyordu. Hepsi maddi, bu hayatın basit sorunları ve gündelik şeylerden ibaretti. Daha ilk günden AŞTİ’de ilk öğrencinin valizini elime aldığı an fark ettim ki benim düşünmem ve dert etmem gereken tek bir şey var. O da onlarca farklı şehirden ailelerinden belki de ilk defa ayrılmış, çok büyük heves ve umutlarla ODTÜ’ye gelmiş yüzü aşkın öğrencinin beklentilerini karşılamak, abisi olmak, oradan daha iyi, bilinçli ve istekli insanlar olarak çıkmalarına vesile olmaktı. Aslında fark etmesek bile çocuklar bizi bizim onları değiştirdiğimizden daha fazla değiştiriyorlar. Daha evime dönmeden fark ettim ki tüm zihnim boşalmış, kalbim yumuşamış ve izlenimlerden okuduğum bir tabirle

“Ali abi hem çok güçlü hem de çok mutlu”.

Daha ilk günden birçok öğrencinin kaynaştığını ve de arkadaş bulabildiğini fark ettim. Fakat bir o kadarda içine kapanık ve utanan öğrencimiz vardı. Hepsiyle ilgilenmek ve diğer öğrencilerin gördüğü samimi ortamı onların da görmesini sağlamak gönüllülerin sorumluluğuydu. Ve tüm bunları diğer öğrenciler ayrıcalık

yaptığımızı ve onlarla daha çok ilgilendiğimizi düşünmeden yapmak zorundaydık. İlk gün ağlayan ve aile özlemi çektiğini gördüğümüz öğrencilerin en sonda gülüşerek rol aldıklarını hatta kazanda mikrofonu eline alıp şarkılar söylediklerini görmek beni çok mutlu etti.

Proje yıllardır süren geleneğin bir devamı olduğunu gayet net belli ediyordu. Kaldığımız yerden yediğimiz yemeğe, ring ayarlamasından etkinlikleri yapan asistan hocalarımıza hepsi çok iyiydi. Herkes kim için vakit harcadığını ve ne uğurda o an yaptığı işi yaptığını biliyordu. Üniversite öğrencilerinin izin alıp göremediği (ben dahil) birçok laboratuvarı İLKYAR'larımız görebildiler. Çoğu öğrencinin artık hedeflerini belirlediklerini ve hangi mesleği yapmak istediklerini seçtiklerini duydum. Hatta bazıları belirlediği meslekleri bile değiştirdi. Hatta hafta sonunda ben bile uzun zamandır çalışmak istediğim konuyu değiştirdim ve yeni hayallerimi, planlarımı kurdum.

Katıldığımız etkinliklerin çoğunda benim içimdeki çocuk bile koşup en önde yer almak istedi (Tabi ki bu isteğe karşı koydum 🙅). Yapılan etkinliklerin çoğu çocukların anlamayacağı teorik ve karmaşık bilgiler yerine onların merakını uyandıracak ve kendilerinin araştırmasını sağlayacak tohumlar ekmek üzere tasarlanmıştı ve bunu da başardı.

Gidilen müzeler çocuklar için ayrı güzeldi çünkü ODTÜ'nün dışına çıkıyorlardı ve onları bekleyen koca bir Ankara vardı. Gördükleri her

uzun binanın içini merak ediyorlar acaba burada ne yapıyor şeklinde soru soruyorlardı. Yabancı insanların arasından geçiyor ve nereye giderlerse gitsinler onlara tanınmış ayrıcalığı fark ettiklerinde şok oluyorlardı. Anıtkabirde tüm ziyaretçilerin arkada tutularak sadece İLKYAR'ın lahite yaklaştığını gördüklerinde,

onlarla elenk bırakmaya gelen komutanın konuşmasını duyduklarında “hepsi bizim için mi?” şeklinde sorular alıyordum. Ben ise onların amacının oradaki herkesten daha önemli olduğunu, daha o yaşlarında bu uzun yolculuğa çıktıklarının ve öğrenme isteklerinin büyüklüğünün farkındaydım. Ve onlar her koşulda eğlenmeyi biliyor, gülümsemelerini tekrar takınmanın bir yolunu buluyorlardı. O gülümsemeleri bize, çevrelerine sıçratmayı ve en sonunda bu haftayı yaşadığım en güzel hafta haline getirmeyi başardılar.

Ne kadar onları şimdiden özlesek de ağlayarak geldikleri gibi ağlayarak gitseler de bu hissin basit bir his olmadığını ve yıllar içinde bizi ileriye taşıyacak motivasyon kaynağı olduğunu bilmek beni mutlu ediyor.

Ali Nayan

ODTÜ- Makina-28/08/2023